

Hồi 17

Nóng lòng tái giá

Tây Môn Khánh tới nhà Bình Nhi, thấy cổng ngoài đóng kỹ thì biết là đám thê thiếp của mình đã về hết. Đại An gọi Phùng ma ma mở cổng. Tây Môn Khánh xuống ngựa bước vào, Bình Nhi vội xuống thêm tiếp rước, cười bảo:

- Giá chàng tới sớm một chút thì đã gặp Tam nương và Ngũ nương rồi. Hai người vừa mới về xong. Đại nương thì về từ sớm, nói rằng chàng không có nhà. Chàng từ đâu tới đây vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay tôi cùng Ứng nhị ca và Tạ Hy Đại đi thăm chợ đèn, định ghé vào đây thì lại gặp mấy người bạn rủ đi uống rượu nghe hát, dứt ra không được. Mãi tới lúc Đại An tới gọi, tôi sợ nàng chờ, phải giả vờ đi rửa tay rồi theo cổng sau mà đi. Không làm vậy thì khó lòng mà tới đây được.

Bình Nhi nói:

- Cảm ơn chàng đã nghĩ tới em. Các nương nương hôm nay cứ đòi về sớm, em giữ mãi cũng không được.

Nói xong gọi a hoàn dọn tiệc mời Tây Môn Khánh. Lúc đó trời đã tối, trăng lên soi vào mái lầu, Bình Nhi sai đốt tất cả đèn lồng, ánh sáng lung linh muôn phần thơ mộng. Bình Nhi rót một chung rượu lớn chuốc cho Tây Môn Khánh rồi quỳ xuống nói:

- Thân em giờ này góa bụa không nơi nương tựa, chỉ còn biết trông cậy vào chàng, xin chàng rủ lòng đoái hoài, đừng chê em xấu xí. Em nguyện làm kẻ dọn giường trải chiếu cho chàng, cùng các vị nương nương kết làm chị em. Lòng em rõ ràng là vậy, chẳng hay ý chàng ra sao.

Nói xong nước mắt đầm đìa. Tây Môn Khánh vội nâng dậy mà bảo:

- Xin nàng đứng dậy, cảm ơn nàng đã có lòng. Ta là Tây Môn Khánh xin hứa rằng đời lúc nàng mãn tang sẽ bao bọc cho nàng, nàng khỏi phải bận tâm. Hôm nay là ngày vui mừng của nàng, chúng mình hãy nên vui vẻ cùng nhau là hơn.

Nói xong lại rót một chung rượu đầy mời lại Bình Nhi. Sau đó hai người đối ẩm chuyện trò. Tây Môn Khánh hỏi:

- Hôm nay nàng gọi những ai tới hát vậy ?

Bình Nhi đáp:

- Hôm nay em cho gọi Đồng Kiều Nhi và Hàn Kim Xuyên tới hát, các nường nường hài lòng lắm.

Hai người lại kề vai áp má mà chén đầy chén vơi. Tú Xuân và Nghênh Xuân đứng hầu rượu, luân tay rót. Lát sau Đại An bước tới sụp lạy Bình Nhi nói câu chúc thọ. Bình Nhi vội đứng dậy đáp lễ rồi bảo Nghênh Xuân, cùng Phùng ma ma dọn rượu thịt đãi Đại An. Tây Môn Khánh bảo:

- Người ăn mau đi rồi về nhà cho sớm.

Bình Nhi dặn thêm:

- Về nhà các nường nường có hỏi thì đừng nói là gia gia ở đây.

Đại An ngừng ăn thưa:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ nói là gia gia nghỉ tại nhà người bạn nào đó, sáng mai tôi sẽ tới rước về.

Tây Môn Khánh gật đầu không nói. Bình Nhi bảo:

- Thằng này coi vậy mà lạnh lợi, để hôm nào ta thưởng cho ít quần áo giày dép mà mang.

Đoạn quay lại bảo Nghênh Xuân lấy ít tiền thưởng cho Đại An. Đại An ăn xong, nhận tiền rồi cúi lạy mà về. Hai người lại tiếp tục ăn uống. Bình Nhi hỏi:

- Chừng nào thì chàng mới dùng tới ngôi nhà đó ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi đang định là sang tháng Hai sẽ gọi thợ tới làm lại hết, phía trước cho làm hoa viên, có giả sơn cây cảnh, phía sau sẽ cho dựng một ngôi lầu ngắm hoa.

Bình Nhi nói:

- Hiện trong nhà, em còn giữ được ba mươi tư cân trầm hương, hai trăm cân bạch lập và nhiều thứ cần dùng khác. Nay mai thu dọn xong xuôi, chàng nhớ dành cho em một chỗ ở trong nhà. Nếu chàng không chê em xấu xí thì xin nói giùm với Đại nường và các nường nường rằng em nguyện làm em của mọi người, miễn có nơi nương tựa là được rồi.

Nói xong mắt lại đỏ hoe, Tây Môn Khánh vội rút khăn lau nước mắt cho Bình Nhi rồi bảo:

- Ý nàng thế nào ta đã rõ cả rồi, xin nàng cứ yên tâm. Chờ nàng mãn tang, sẽ có phòng riêng cho nàng, chẳng lẽ cưới nàng về rồi không có chỗ cho nàng ở hay sao ?

Bình Nhi nói:

- Nếu chàng thật lòng muốn cưới em thì nay mai làm nhà lớn, cho em ở chung với Ngũ nương, em mến Ngũ nương lắm. Tam nương xem ra cũng tốt, em thấy Tam nương và Ngũ nương có vẻ thân thiết. Nhưng còn Đại nương thì quả thật em chưa hiểu tính tình thế nào nên cũng ngại lắm.

Tây Môn Khánh bảo:

- Đại nương của tôi coi vậy mà tốt lắm, nếu không thì làm sao bao dung được bốn năm người như hiện nay. Mai mốt ta sẽ phá tường, cho hai nhà chung một và sẽ có nhà cho nàng ở. Nàng đã chịu chưa ?

Bình Nhi nói:

- Như vậy thì may mắn cho em quá rồi còn gì.

Hai người trò chuyện tối gần canh năm mới cùng nhau đi nghỉ. Sáng hôm sau, Bình Nhi thức dậy, trang điểm xong, sai Nghênh Xuân đem cháo thịt lên cho Tây Môn Khánh lót lòng. Sau đó tiệc rượu lại được dọn ra cho hai người đối ẩm. Đang vui vẻ thì Đại An đem ngựa tới đón chủ. Tây Môn Khánh hỏi:

- Nhà có chuyện gì không ?

Đại An thưa:

- Có mấy vị khách Xuyên Quảng đang đợi gia gia ở nhà. Hình như là về chuyện tiền bạc gì thì phải. Đại nương sai tôi đón gia gia về ngay.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Người không nói là ta đang ở đây chứ ?

Đại An thưa:

- Tôi đâu dám nói vậy ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Đại nương người thật chẳng hiểu gì, nếu là chuyện tiền bạc thì cứ bảo Phó nhị thúc lo là được rồi, phải gọi ta về làm gì.

Đại An thưa:

- Phó nhị thúc cũng có tới nói chuyện rồi, nhưng mấy vị khách đó nhất định ngồi đợi gia gia về, nghe như là còn phải ký hợp đồng gì đó.

Bình Nhi bảo:

- Chuyện buôn bán làm ăn là quan trọng, Đại nương lại cho mời, chàng không về e bất tiện.

Tây Môn Khánh tức giận bảo:

- Chuyện buôn bán làm ăn thì cứ tới tiệm, tiệm của tôi lớn nhất huyện Thanh Hà này, ai lại không biết, ở đó có người đại diện tôi nói chuyện, vậy mà còn tới nhà tôi, gặp vợ tôi làm gì.

Bình Nhi bảo:

- Chuyện làm ăn buôn bán, không nên làm méch lòng bạn hàng, gây thù chuốc oán. Chàng nghe em nên về nhà lo việc thì hơn. Việc xong thì chàng lại tới với em.

Tây Môn Khánh nghe lời, đứng dậy mà rửa mặt, đội khăn mặc áo, rồi lên ngựa về nhà. Tối nhà, thấy bốn năm người thương gia chờ sẵn, bèn vào tính toán tiền nong, ký kết hợp đồng, tiễn khách rồi tới phòng Kim Liên. Kim Liên hỏi:

- Đêm qua chàng ở đâu? Mau nói thật ra, không thì tôi chẳng chịu yên đâu.

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm qua tôi biết là các nàng ăn tiệc ở nhà Hoa nhị nương, nên tối chợ đèn xem đèn rồi định đến đó chung vui, không ngờ gặp mấy người bạn, họ kéo đi uống rượu nghe hát, bây giờ nhờ gia nhân tối gọi mới về được đó.

Kim Liên bảo:

- Không phải vậy, chàng nói dối tôi rồi. Con dâm phụ nào giữ chàng từ hôm qua tới nay ? Chàng phải nói ra. Còn thằng Đại An khốn kiếp nữa, chỉ giỏi nói dối che đậy cho chủ. Hôm qua nó về nhà, Đại nương hỏi chàng đâu, nó nói là chàng đi coi chợ đèn rồi cùng bạn bè tới nhà Lý Quế Thư, dặn nó là hôm nay tới đón. Đến lúc tôi hỏi nó thì nó chỉ cười mà không đáp. Gặng hỏi thì nó mới nói là chàng ở nhà Hoa nhị nương ở đường Sư Tử. Không hiểu nó nói dối hay chàng dạy nó nói dối vậy ?

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi mà lại dạy nó nói dối hay sao ? Quả thật là chiều hôm qua tôi cùng chúng bạn uống rượu ở nhà Lý Quế Thư, lúc đó thằng Đại An cũng có mặt. Sau thì Hoa nhị nương cho người tới mời tôi lại, rót rượu cho tôi uống rồi khóc lóc kể lể tình cảnh bơ vơ không người nương tựa, xin tôi cưới về để làm chị em với nàng. Lại hỏi tôi về chuyện làm nhà và cho biết rằng còn giữ được rất nhiều

trầm hương và bạch lập cùng các vật dụng cần thiết. Nhị nương lại muốn cùng được ở chung với nàng vì kính mến nàng lắm, chỉ sợ nàng không chịu mà thôi.

Kim Liên dịu giọng:

- Vậy cũng được, tôi ở đây nhiều khi cũng buồn, có Hoa nhị nương làm bạn thì còn gì bằng, chỉ sợ lòng người ta không giống lòng tôi mà thôi, chứ ăn hết nhiều, ở hết mấy. Tuy nhiên chàng cũng nên nói qua với Đại nương một tiếng cho phải đạo.

Tây Môn Khánh nói:

- Nói vậy chứ có gì gấp đâu, tang chồng người ta chưa hết mà.

Nói xong thấy trong người mỗi một đau nhức, liền gọi Xuân Mai lên đấm bóp. lát sau cũng không đỡ, Kim Liên bảo:

- Hay là cảm mạo, để cho mời lang y tới mới được.

Nói xong cho gọi Đại An vào, bảo cầm thiệp đi mời lang y.

Tây Môn Khánh tuy có bệnh đau lưng nhưng chưa đến nỗi trầm trọng, uống thuốc vào thì hôm sau đã có thể đi lại được như thường. Hôm đó Bình Nhi soạn tiền ra, chỉ giữ lại một ít đủ dùng, còn bao nhiêu đưa hết cho Tây Môn Khánh để giúp vào việc làm nhà. Tây Môn Khánh lựa ngày mồng tám tháng hai thì gọi thợ tới, lại lấy ra năm trăm lạng bạc, giao cho gia nhân thân tín để mua vật liệu và trả công thợ. Ngôi nhà họ Hoa cũ sẽ được sửa sang lại, tường ngăn giữa hai nhà được phá bỏ đi, những đường, những cổng mới được dựng nên, nhà lầu mới, vườn hoa mới, nhất nhất đều được xếp đặt kỹ càng. Ngày giờ thấm thoát, đầu tháng ba là mãn hạn trăm ngày của Hoa Tử Hư, Bình Nhi mời Tây Môn Khánh tới bàn về việc làm lễ hỏa thiêu linh vị Tử Hư. Bàn tính xong, Bình Nhi nói:

- Sau đó tùy chàng định đoạt, cưới tôi về cho làm thứ mấy cũng được, tôi nguyện hầu hạ chàng suốt đời.

Nói xong nước mắt rờn rờn. Tây Môn Khánh bảo:

- Nàng đừng buồn phiền, việc của chúng mình, tôi đã nói với Ngũ nương rồi. Nhà ở của nàng cũng làm xong rồi, chỉ còn cưới nàng về là xong.

Bình Nhi nói:

- Chàng đã có lòng muốn cưới em, thì được về nhà chàng em có chết cũng yên lòng. Hiện tại em ở đây mỗi ngày dài bằng một năm.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta hiểu lòng nàng rồi.

Bình Nhi nói:

- Em làm lễ thiêu linh xong thì chàng có thể cho em về ở với Ngũ nương ít hôm, đợi nhà cửa chường dọn xong xuôi thì sẽ cho em sang nhà mới. Chàng về nói trước với Ngũ nương đi. Ngày mồng mười tháng Ba này là trăm ngày của Tử Hư, em cho mời các vị tăng đến tụng kinh làm lễ thiêu linh. Sau đó thì chàng lo liệu cho em.

Tây Môn Khánh đồng ý. Tối hôm đó ngủ lại nhà Bình Nhi.

Hôm sau Tây Môn Khánh về nhà kể hết lại cho Kim Liên nghe. Kim Liên nói:

- Tôi thì thế nào cũng được, nhưng chàng phải nói với Đại nương trước, kéo lại bảo tôi lộng quyền.

Tây Môn Khánh khen phải, tới phòng Nguyệt nương. Lúc đó Nguyệt nương đang chải đầu, Tây Môn Khánh ngồi bên kể lại đầu đuôi chuyện mình với Bình Nhi, Nguyệt nương nghe xong bảo:

- Chàng cưới người ta có nhiều điều bất tiện. Thứ nhất là người ta đang còn tang chồng, thứ nhì là chàng vốn là bạn thân của chồng người ta, thứ ba, chàng mua lại nhà của chồng người ta, đang giữ cửa cải giùm người ta, nếu cưới về tất anh em quyến thuộc nhà họ Hoa sẽ nghi nan rồi lại kiện cáo lời thôi. Không phải là tôi ngăn cản gì chàng, nhưng tôi cứ thật tình mà nói nghe hay không là tùy chàng.

Tây Môn Khánh trầm ngâm không nói. Lát sau trở lại phòng Kim Liên. Kim Liên hỏi:

- Đại nương nói sao ?

Tây Môn Khánh thuật lại lời Nguyệt nương, Kim Liên bảo:

- Đại nương nói cũng đúng. Chàng là bạn thân của chồng người ta, lại mua nhà của người ta, rồi bây giờ lại cưới người ta, tất ai cũng phải nghi ngờ. Thật khó nghĩ.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Như vậy tôi phải trả lời người ta như thế nào đây ?

Kim Liên bảo:

- Trả lời thì không khó, chàng cứ tới nói là chỗ ở của tôi hiện tại không thuận tiện. Vả lại chưa hết tang mà tới ở chung thì cũng khó. Thôi thì đợi ít ngày nữa, khi nhà cửa xếp dọn xong xuôi sẽ tính. Làm gấp gáp quá e thiên hạ đàm tiếu. Đại khái cứ nói như vậy là được.

Tây Môn Khánh nghe xong mừng lắm, tới ngay nhà Bình Nhi. Bình Nhi hỏi:

- Chuyện tới đâu rồi ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Kim Liên bảo là đợi lo nhà cửa cho nàng xong xuôi rồi đón nàng về cũng không muộn. Chỗ Kim Liên ở hiện tại cũng không thuận tiện ở chung. Vả lại nàng chưa mãn tang, cưới nàng về chỉ sợ đám anh em bên chồng nàng làm tôi lòi thối. Lúc đó phiền phức lắm.

Bình Nhi nói:

- Chuyện gì chứ chuyện lấy chồng của tôi thì bên chồng cũ không nói gì được đâu. Tục ngữ có nói: “Lúc nhỏ lấy chồng là do cha mẹ, lúc lớn lấy chồng là do mình”, anh em bên chồng tôi làm sao can thiệp được ? Xin chàng cứ yên lòng, cứ lo xúc tiến là hơn. Còn nhà cửa thì bao giờ mới xong ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi đã dọn thợ rồi, phải lo làm nhà cho nàng trước, chắc là tháng năm thì hoàn toàn.

Bình Nhi bảo:

- Thôi vậy cũng được, tôi đành ráng chờ tới ngày đó, chỉ xin chàng nhớ đốc thúc thợ làm cho sớm.

Nói xong bảo a hoàn dọn rượu lên hai người cùng uống. Thời gian thấm thoắt, khoảng hai tháng sau thì việc làm nhà đã tạm xong, chỉ còn trang hoàng trần thiết là hoàn tất. Một hôm vào thượng tuần tháng năm, Bình Nhi dọn tiệc mời Tây Môn Khánh tới bàn tính, định là ngày rằm tháng Năm thì mời các vị tăng tới tụng kinh làm lễ thiêu linh rồi sau đó chọn ngày tốt để Tây Môn Khánh làm đám cưới. Tây Môn Khánh hỏi:

- Liệu có mời mấy anh em họ Hoa tới không ?

Bình Nhi đáp:

- Tôi sẽ gửi cho mỗi người một thiệp báo tin, ai lại hay không tùy ý.

Mọi việc định xong, ngày rằm tháng Năm Bình Nhi cho mời mười hai vị tăng của chùa Báo ân tới nhà tụng kinh làm lễ. Tây Môn Khánh đưa tiền cho Đại An bảo đem tới cho Bình Nhi làm tiệc đoạn tang, rồi dặn rằng khoảng quá trưa đem ngựa tới nhà Ứng Bá Tước đón mình.

Hôm đó cũng là ngày sinh nhật của Ứng Bá Tước. Tây Môn Khánh đem lễ vật và tiền bạc tới mừng.

Trong tiệc có đủ mặt bạn bè, lại mời cả hai ca nữ tới hát mua vui. Tây Môn Khánh có thưởng tiền chu đáo.

Tiệc tới quá trưa thì Đại An mang ngựa tới đón. Tây Môn Khánh đưa mắt cho Đại An rồi bước ra ngoài vờ mắng:

- Thằng ngu kia, nhà có chuyện gì mau nói thật không thì đừng trách ta. Mày có biết là Ứng nhị gia đây một năm có mấy ngày sinh nhật không mà mày dám mang ngựa tới đón ta về ? Ai sai mày tới đây ?

Đại An vờ run sợ thưa:

- Không ai sai cả, nhưng tôi thấy trời cũng muộn rồi, sợ gia gia về nên đem ngựa tới đợi mà thôi.

Ứng Bá Tước vốn vãi sai gia nhân dọn rượu thịt đãi Đại An. Lát sau, Tây Môn Khánh vờ bước tới gần hỏi nhỏ:

- Hôm nay có những ai tới nhà Hoa nhị nương ?

Đại An đáp:

- Cũng chẳng có ai. Hoa Tam thì về quê rồi. Hoa Tứ thì nghe đâu là đau không tới được, chỉ có hai vợ chồng Hoa Đại tới mà thôi. Người chồng về trước, người vợ ở lại, được nhị nương tặng cho mười lạng bạc và mấy bộ quần áo, lúc về còn cúi lạy tạ ơn.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Vợ Hoa Đại có nói gì không ?

Đại An thưa:

- Bà ta cũng biết là Nhị nương sắp làm vợ gia gia nên lúc về có nói, khi nào gia gia cưới Nhị nương về rồi bà ta sẽ tới thăm.

Tây Môn Khánh hỏi gặng:

- Thật vậy sao ? Mày có nói láo không ?

Đại An đáp:

- Tôi đâu dám nói láo.

Tây Môn Khánh mừng lắm, lại hỏi:

- Cúng kiếng xong chưa ?

Đại An đáp:

- Các hòa thượng về cả rồi, bài vị cũng đốt rồi, Nhị nương dặn là mời gia gia tới sớm một chút.

Tây Môn Khánh bảo:

- Được rồi, mày ra ngoài chờ ta.

Đại An đứng dậy định ra ngoài lấy ngựa thì bị Ứng Bá Tước đứng bên trong rình nghe, nhảy ra nắm lại bảo:

- Thằng cầu trệ này, có chuyện gì thì mày cũng phải nói chứ. Thì ra chủ mày sắp có chuyện vui mừng mà mày định giấu chúng tao phải không ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Làm cái gì mà cứ oang oang lên vậy ?

Ứng Bá Tước bảo.

- Đại ca nếu muốn giấu thì tôi không nói nữa.

Đoạn quay vào bàn tiệc. Tây Môn Khánh vào theo. Bỗng Ứng Bá Tước nắm tay Tây Môn Khánh mà bảo:

- Đại ca có chuyện vui mừng mà giấu anh em. Chuyện như thế mà không chịu nói với anh em một tiếng, thành ra giờ này anh em cũng chưa biết chuyện vui đó đã hoàn thành chưa. Xin đại ca nói hết cho anh em nghe đi. Anh em kết nghĩa với nhau để làm gì ? Đại ca có chuyện vui hay buồn cũng phải để anh em chia sẻ, nếu cần nhảy vào nước lửa, anh em cũng chẳng từ nan. Anh em đối với đại ca như vậy mà đại ca nỡ giấu anh em sao ?

Tạ Hy Đại tiếp lời:

- Đại ca không nói thì ngày mai anh em tới nói hết cho Lý Quế Thư và Ngô Ngân Nhi nghe.

Tây Môn Khánh cười bảo:

- Nếu vậy thì tôi xin nói đây, chuyện vui của tôi đã xếp đặt xong xuôi cả rồi, anh em mừng cho.

Tạ Hy Đại nói:

- Ngày mai đại ca cưới vợ mới, chúng tôi sẽ tới chúc mừng, xin đại ca cho chuẩn bị cơm rượu, gọi ba bốn ca nữ tới để chúng tôi chia vui với chứ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Cái đó việc gì phải nhắc, nhất định là tôi phải mời đông đủ anh em.

Chúc Thật Niệm nói:

- Riêng tôi thì tiện đây xin dâng đại ca trước một chung rượu mừng.

Nói xong cầm chung, bảo Ứng Bá Tước rót rượu, Tạ Hy Đại bưng đồ ăn, lại gọi ca nữ tới gần rồi tất cả cùng quỳ xuống dâng các thứ lên trong tiếng hát chúc mừng du dương. Tây Môn Khánh vui vẻ tiếp chung rượu mà uống, gấp đồ ăn mà ăn. Chúc Thật Niệm liền tiếp mời Tây Môn Khánh thêm ba bốn chung rượu lớn nữa, đoạn nói:

- Hôm nào đại ca cho chúng tôi ăn thì nhớ gọi hai ca nữ này mới được.

Rồi quay bảo hai ca nữ:

- Hôm đó thiếu hai người là không được đó.

Hai ca nữ tạ Ôn rồi thưa:

- Nhất định là chúng tôi phải tới hầu rồi.

Mọi người trở về chỗ ngồi tiếp tục ăn uống chuyện trò. Tối chiều, Tây Môn Khánh nóng ruột đứng dậy cáo từ nhưng Ứng Bá Tước cứ cố lưu giữ. Tạ Hy Đại bảo:

- Ứng nhị ca nên để đại ca đi kéo trễ việc, khiến tẩu tẩu không vui.

Ứng Bá Tước buông tay ra. Tây Môn Khánh vội cáo từ rồi lên ngựa tới thẳng nhà Bình Nhi. Trong nhà đèn nến rực rỡ, Bình Nhi đã cởi bỏ đồ tang, trang điểm rực rỡ, ăn mặc lộng lẫy đang tươi cười ngồi chờ bên bàn tiệc thịnh soạn dọn sẵn. Bình Nhi mời Tây Môn Khánh vào, tự tay rót một chung rượu lớn, sụp lạy bốn lạy rồi nâng chung rượu lên nói:

- Hôm nay lễ thiêu linh đã xong, xin chàng đoái hoài tới tôi, cho tôi được vui vẻ theo về hầu hạ cho chàng.

Tây Môn Khánh tiếp chung rượu uống cạn rồi nâng Bình Nhi dậy:

- Vậy là vui mừng rồi, nàng đừng lo lắng gì nữa. Hôm nay hai vợ chồng Hoa Đại tới đây có nói gì không ?

Bình Nhi đáp:

- Ăn tiệc trưa xong, tôi có nói với hai vợ chồng Hoa Đại về chuyện chúng mình, cả hai vợ chồng đều bảo là nên lắm, còn hẹn rằng hôm nào tôi về với chàng rồi, người vợ sẽ đến thăm. Tôi có tặng mười lạng bạc và mấy bộ quần áo. Lúc về còn lạy tạ ơn tôi nữa.

Tây Môn Khánh bảo:

- Như vậy cũng yên, khỏi sợ lời thôi sau này.

Hai người bắt đầu nhập tiệc. Nghênh Xuân và Tú Xuân đứng hầu. Hai người đối ẩm vui cười. Thật là “Tuổi theo tình mà trẻ. Rượu vì cảnh thêm nhiều”. Bình Nhi thì vui mừng vô hạn, lúc nào cũng cười. Lát sau hỏi:

- Hồi nãy chàng uống rượu bên Ứng nhị gia. Đại An tới mời, mọi người có biết không ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Ứng nhị gia đoán ra rồi ép Đại An phải tiết lộ mấy câu. Thế là đám anh em ồn ào cả lên, họ rót rượu chúc mừng và hẹn là sẽ tới chung vui. Tới lúc tôi xin về họ còn định giữ lại, mãi mới chịu buông tha.

Bình Nhi cười bảo:

- Họ buông tha chàng thì mới thú chứ.

Tây Môn Khánh thấy Bình Nhi quá vui uống nhiều, ăn nói không còn giữ gìn, miệng cười chúm chím, sóng mắt long lanh thì tự nhiên, cảm thấy tình đậm ý nồng, bèn dắt tay Bình Nhi vào phòng...

oOo